

Věřím v „něco“, co nás přesahuje, dává věcem řád a smysl. V knížce to nazývám Cesta, ale to se asi jen neobratně vyhýbám slovu Bůh.

Vaší doménou je především Evropa, proč jste se rozhodl procestovat křížem krážem právě ji a čím vás překvapila?

To je jednoduché. Vyrážel jsem z domu v postupných krůčcích dál a dál, rozšiřoval jsem si obzory všemi směry. Evropě jsem postupně úplně propadl. Mám pocit, že jí rozumím, že tu umím „číst v krajině“. Hodně mě zajímá i politika a dvacáté století. Památek na novodobou historii je tu tolik, že člověk neví, kam dřív skočit. Mimoevropské zkušenosti mám zatím jen dvě, USA a Maroko, a obě můj vztah k Evropě spíše posílily.

A překvapení? Skoro jsem nevycházel z údivu. V Itálii jsem schytl sněžení, za polárním kruhem jsem se v horku koupal v řekách. Žasnul jsem, že i v Portugalsku jsem objevil svěží, ledovcem modelované hory a že třeba i v Maďarsku se dá zamakat do kopců...

Ted' už jste zkušený harcovník, ale když si vzpomenete na svou první velkou cestu až na konec světa, na mys Cabo da Roca v Portugalsku, jak těžké byly první stovky kilometrů, nebo kdy jste přestal myslet na domov, na rodiče, na to, jak by vám bylo dobře v závětrí domácího krbu?

To je asi nejtěžší, vyrazit a zpřetrhat pouť. Začátek cesty do Portugalska mi přišel hodně náročný (vyrážel jsem v dubnu), ale s odstupem si musím přiznat, že jsem bojoval hlavně sám se sebou. Člověk se pak uvolní, když někam dorazí, něco se vyplní a cesta začne klapat. Ale stesk po domově mě nepřešel nikdy. Naopak jsem na cestách domov doslova objevil. Uvědomil jsem si, co pro mě znamenají mí blízcí, zejména samozřejmě rodiče. Bez jejich velkorysosti bych těžko mohl takhle vyrážet.

Je pro vás náročné se na cestě někdy rozhodovat? Udělal jste někdy nějaké špatné rozhodnutí, kterého jste pak litoval?

Tady rozhodnutí nebývají tak naléhavá nebo fatální jako třeba při horolezectví. Některé výpravy doplatily spíše na moji pohodlnost a postupující únavu. Prostě jsem se na ledacos vykašlal, nedonutil se třeba udělat zájízdku na zajímavé místo a pak toho litoval. Takovým největším restem je Veleta s nejvyšší evropskou silnicí – byl jsem na Mulhacénu kousek od ní.

Další věc je rozhodovat za druhé. Na Nordkapp jsme šlapali ve dvou a jelo se tak nějak podle mě. Samozřejmě jsem párkrát kiksнул v orientaci a to je pak člověk ticho jako pěna, když kvůli němu musí kamarád zbytečně dupat pět kiláků do kopce.

Věříte, že to, co se na cestě má stát, se přihodí, že toho, koho máte potkat, potkáte? Věříte na osud?

Na vrcholu Etny